

Pealkirja «Muusikaline mitme-
palgelisus» all loeme 9. juuni
«Berliner Zeitungist» vastukaja
estoonlaste pakutud «Alcina»
Berliinis.

Heilooja 300. sünniaastapäeva
puhul 1985. aastal toodi «Alcina»
Tallinnas lavale, samal aastal la-
vastati ooper ka Berliini Riigi-
ooperis. Heites pilgu originaal-
kavalehele, mida sai osta «Met-
ropol-Teatrist» («Estonia» küla-
lisetenduste koht) koos lühikese
saksakeelse lisaga, sai nii mõn-
dagi selgese lavastuse kontsept-
sioonist. Seal tsiteeritakse lühen-
datult ühe Hallest pärit Händeli-
uurija sõnu ooperi ajaloolise ta-
gapõhja kohta: ««Alcinat» võib
vaadelda otsestes sidemetes Mo-
zarti «Võlulöödi» ja Beethoveni
«Fidelio»». Alcina muutub
kurjast võlurist armastavaks
naiseks (seega ka võitlusvõime-
tuks). Rütteil Ruggiero soovastu
jõuab äratundmisele oma sot-
siaalses vastutuses ja eelkõige
see paneb ta vabastama ülejää-
nud rõhutuid (nõutuid) Alcina
ülemvõimu alt.

Iseenesest segast tegevust la-

TEISED MEIST

val on veel efektselt täiendatud
intriigide ja imedega (jook,
kilp, sömmus). Aga see on ka
kõik, mis sellest mitmetunnisest,
Arne Miku imelikult staatilisest
lavastusest meelde jäi. Sealjuu-
res mõjus Uno Kärbise rafinee-
ritud lavakujundus kõigi oma
vanglikult ümbritsevate uste ja
põrgutaoliste käikudega veel
küllalt mitmekesiselt. Rahvuslik-
ke traditsioone järgivad õukon-
nakostüümid, varjatud pikkade
kapuutsmantlitega, surusid koori
halliks massiks (koormeister
Anne Dorbek), kellel olid ka mõ-
ned muusikalised ülesanded. Pea-
miselt tuli neil laisalt laval la-
mada, otsekuu oleksid nad lava
keskel olevast nõust (Alcina voi-
mutsentrum) sisse hinganud
mürgitavat uima.

Üldiselt põhineb lavastus
numbrioooperi aariate muusikali-

sel mitmekesisusel ja soliidsetel
solistide ansambliil. Muidugi oli
teose lühendamisel tunda punast
pliiaatsit, isegi võib-olla veel liialt
ebalevalt. Secco-retsitatiivid koos
improviseeritud tšembalosaatega
viisid dialoogi ja tegevust edasi
vähem kui kunstlaululine inter-
pretatsioon. Lauljad esitlesid end
enamasti kontsertlauljatena ning
siis jättis lavastaja Arne Mikk
neile suurejooneliselt mänguruumi,
mis viis muidugi selleni, et
lauldi sageli rambis seistes ja
üksteisest mööda.

Kui selle lavastuse naiskujud
jäid üldiselt nõrgemaks, siis Al-
cina Margarita Voitse kehastu-
ses suutis luua tundeerksa voi-

mulka kuninganna, kes ilmus la-
vale vaatuste kaupa valges, pu-
nases ja mustas kleidis. Hääleli-
gilt on M. Voitse lüüriline kolo-
raturisopran, mis kahjuks on
kättemaksuaariaks ebapiisav.
Peaosatäitjaks kujunes tegelikult
Ruggiero, armastuses hellitatud
prints, kes ärkab nõidusest ja
läheb päästma maailma. Tema
hiilgenumbriks, mis vastas la-
vastuse lüürilis-epilisele iseloo-
mule, kujunes tuntud aaria
«Verdi prati». Selles toob Tarmo
Sild väga ilmekalt ja tundekül-
laselt välja avastuse, et ta peab
rahva päästma omaenese jõul.
Teistest osatäitjatest laulab
dramaatiline, kuid soe alt Mari-

ka Eensalu Bradamantet, kes nai-
sena oli väga väarikas. Alcina
noore kena õe osas oli Eve Ta-
sa (Morgana). Tagasihoidlikult
kokekne, hõbedaselt heleda sop-
raniga, olgu et veel ehk liialt
tehnikale mõtleb, tõi ta oma osa
veenvalt välja. Mehelikku kind-
ralitüüpi Melissot kehastas Teo
Maiste lopsakas bass, kes oli
kogu oma hääle ulatuses jõuline.
Oberto, hästitoidetud nooruk Al-
cina õukonnas, keda laulis Mati
Kõrts, mõjus veidi tujutuna. Sil-
mapaisteve aga oli soovastu Gron-
te, Alcina väepealik ja Morgana
armastatu, keda kehastas Rostis-
lav Gurjev. Kuigi hääleliselt vä-
hem markantne, üritas ta vaata-
jaid kõlita oma buffolliku miimi-
kaga. Mitu õnnestunud aariaesi-
tust teenis ka vaheaplauusi.

Esile peab tõstma suurepäras-
te solistidega, erakordselt koha-
nemisvõimelist, lauljat väga toe-
tavat orkestrit Paul Mägi juha-
tusel. Väga asjalik ja mitte-
küllgne lähenemine Händeli muu-
sikale.

Etendus lõppes Berliini publi-
ku sõbraliku aplausiga.

2291) ● 11. lk. ●

25. aug. 1989